

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Zich er eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelater. — 302. Angstige Jagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het Wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een Angstig Avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — 328. De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstroeper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's Avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het Beleg van den Ravenburg. — 344. Een Avontuurlijke Vacantie. — 345. De Vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Genzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldegheem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Drogmoca. — 355. Grootmoeders Helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De Jonge Kolonist. — 358. De Herder van de Hooglanden. — 359. Na naden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edeemoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 363. De Darver in de Prairie. — 364. De jonge Hovenier. — 365. De sluwe Goochelaar. — 366. De walsche Boudewijn. — 367. De zonderlinge Bezoeker. — 368. De schrik van het dorp. — 369. De Plaaggeest. — 370. Bij de Eskimo's. — 371. Ewyn, de dijfelgene. — 372. De eenzame Hoeve. — 373. Het schot in den Avond. — 374. De Stiefmoeder. — 375. Gescheiden Vrienden. — 376. Het Avontuur der Kerstzangers. — 377. Hoogmoed gebroken. — 378. De Cirkusjongen. — 379. Uit het Cirkus. — 380. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS: 60 CENTIEMEN

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Nr. 457.

A. HANS.

EEN ANGSTIGE TOCHT

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

EEN ANGSTIGE TOCHT

't Was een koude Januarimorgen, toen vischer Dirk Lemmens zijn bedstede verliet. Na zich gekleed te hebben, ging hij eens buiten zien. Het was nog donker. Zijn huisje stond dicht bij het Rechtediep, aan de Zuiderzee in Nederland, de zee, die nu droog gelegd wordt.

Gisteren reeds was de Zuiderzee met ijs bedekt, want het vroor al meer dan een week zeer streng.

Dirk Lemmens luisterde scherp toe.

— Het ijs zit vast, mompelde hij. O, waar zou broer Jacob zijn?

Zijn broer had eergisteren een lading turf naar een der eilanden gebracht. Dirk waarschuwde hem toen voor de gevaren van de ijsschotsen, die met eb en vloed heen en weer dreven.

— Ik kan dat vrachtje nog wel weg brengen en een duitje verdienen, had Jacob gezegd. Ik ben immers spoedig terug.

Gisterennamiddag had Dirk hem al verwacht, maar het vaartuig daagde niet op. Nu hoorde

Dirk het ijs niet meer schuiven en knarsen en daardoor wist hij, dat het vast lag.

— God geve, dat Jacob op Urk gebleven is, zei hij. Anders zit zijn boot ergens in het ijs bekneld. Hij is toch dikwijls te roekeloos.

Dirk Lemmens keerde in huis terug. Zijn vrouw was ook opgestaan en had vuur gemaakt in den haard. Dirk deelde haar zijn bevindingen mee. Beiden waren zeer ongerust.

Eindelijk werd het licht. En na zijn ontbijt keerde Lemmens terug naar de kust. Dadelijk schrok hij. In de verte ontwaarde hij een stip. Dat moest een ingevroren vaartuig zijn. Vlug haalde hij zijn verrekijker... En nu kreeg hij zekerheid. Jacob zat met zijn sloep in het ijs bekneld. Dat was een gevaarlijke toestand. Het ijs zou kunnen werken en persen en het vaartuig vernielen. En Jacob had ook weinig voedsel aan boord.

Dadelijk besloot Dirk zijn broer ter hulp te komen. Hij begaf zich naar een buurman, Kees Vollens, en vertelde hem zijn ontdekking. Kees was onmiddellijk bereid Dirk te helpen. Lemmens ging naar huis.

— Jacob zit in 't ijs. Kees en ik zullen trachten hem met de slede te bereiken, zei hij tot zijn vrouw.

Deze wilde hem niet van dit stout plan afbrengen, maar maande hem toch tot voorzichtig-

heid aan. Dirk haalde de slede uit de schuur en laadde er eenige levensmiddelen in. Spoedig vertrokken de koene mannen over de bevroren zee. Het ijs droeg, al kraakte het soms. De visschers zagen ook wel zwakke plaatsen. Dan maakten ze een omweg. Na een paar uur bereikten ze de sloep. Er was niemand aan boord.

— Hei, Jacob! schreeuwde Dirk.

Maar zijn broer vertoonde zich niet.

— Wat zou er gebeurd zijn? vroeg Dirk Lemmens verschrikt.

— We moeten gaan kijken, zei Kees.

Ze klommen aan boord. Haastig liep Dirk naar de kajuit. Hij trok het luik open. Een benauwde reuk kwam hem tegemoet.

— Kooldamp, riep Dirk verschrikt uit. O, Jacob en Walter zijn zeker gestikt.

Walter was de veertienjarige zoon van zijn broer.

Kees ontstelde ook geweldig. De mannen moesten wachten tot de lucht ververscht was, alvorens ze in de kajuit konden gaan. De minuten leken uren.

Dirk kon niet meer wachten. Hij stapte binnen... Hij kreeg het nog benauwd, maar hij spande al zijn geestkracht in. En het gelukte hem zijn broer uit de kooi te sleuren. Kees bood hulp en weldra lag Jacob op het dek in de scherpe winterlucht. Ook Walter werd buiten

gebracht. Vader en zoon schenen dood. Maar de visschers wilden nog worstelen om de twee levens. Dirk wist, hoe hij hen moest behandelen. Na lange inspanning kwamen er teekenen van leven. De kolendamp scheen zich pas kort te voren ontwikkeld te hebben. De twee patienten raakten tot hun bewustzijn terug, maar nog flauw. Ze werden in de slede neergelaten. Nu naar huis en naar den dokter! De terugreis werd aanvaard. De zee is grillig, ook als ze bevroren is. Door den vloed was er plots een bres in de ijsvlakte gekomen. En tot hun schrik zagen de twee dappere visschers, dat de weg naar het land afgesneden was door een breede strook water, waarin schollen kruiden.

— Terug naar boord! beval Dirk.

Er zat niets anders op. Ze konden de sloep nog bereiken, al golfde het ijs onder hun voeten. De zieken werden in het ruim gelegd. Jacob keek zijn broer met verdwaasden blik aan, maar was nog niet in staat te spreken.

— O, God, help ons toch! bad Dirk.

Hij maakte noodseinen naar den wal. Het was nu beginnen te waaien. IJsschotsen sloegen tegen elkaar. Ook rond de sloep brak het ijs in stukken, die het kleine vaartuig beukten.

— We moeten trachten naar wal te varen, zei Kees.

— Ja, de wind is gunstig... Maar het ijs!

Het werd een angstige tocht. Dirk stuurde en Kees stond met een langen haak op de wacht om groote schollen weg te duwen. Toch vielen er stukken ijs krakend op dek. De seinen waren opgemerkt. En men bood hulp met een sleepboot. De sloep geraakte binnen. De vrouw van Jacob stond jammerend op den dijk. Ze schrok nog meer, toen men haar man en zoon aan land droeg. Ze vernam wat er gebeurd was. Dirk en Kees hadden Jacob en Walter van een gewissen dood gered. Men reed om een dokter naar Kampen.

De twee patienten lagen nog eenige dagen te bed. Toen waren ze genezen. Dirk en Kees wilden naar geen dankbetuigingen luisteren. Ze beweerden, dat ze niets anders dan hun plicht hadden gedaan.

Jacob Lemmens vertelde, hoe hij het eiland Urk tusschen drijfijis in verlaten had. Na een paar uur sukkelen raakte de sloep vast. Vermoeid waren hij en zijn zoon te bed gegaan na het kacheltje nog eens flink opgestookt te hebben... En toen sloep de dood in de kajuit. Gelukkig had Dirk aan wal de wacht gehouden en daagde hij met Kees als redder op.

— God is ons allen genadig geweest, zei Dirk Lemmens, die van geen lof wilde weten.

En Jacob beloofde voortaan voorzichtiger te zijn.

Het mislukt verraad

I.

Jan Verdonck, een jongen van zeventien jaar, was naar een voetbalmatch te Lier geweest, en keerde nu per fiets naar zijn dorp in den omtrek terug. Het begon stilaan donker te worden, en een koude wind stak op. Jan trapte flink door, want hij verlangde thuis te zijn.

Nu hij alleen op den steenweg reed, gingen zijn gedachten weer naar den wedstrijd, die zoo spannend geweest was. Hij had den Lierschen Sportkring tegen het Brusselsch elftal Daring zien spelen. De thuisploeg had gewonnen met 5—2. Maar het was toch niet zoo gemakkelijk gegaan, als de cijfers lieten vermoeden. Dikwijls was de strijd hevig geweest. Hoe had hij genoten van het prachtige spel van spelers zooals Voorhoof, Christiaens, Van den Berghe, en anderen! Hoe kon hij die mannen benijden! Zijn eenige wensch was ook eens zoo te kunnen spelen. Maar dit moest hij uit zijn hoofd zetten. Hij wist maar al te goed, dat zijn vader tegen

voetbal was, al liet hij zijn jongen toe er naar te kijken.

Toch kon Jan Verdonck goed spelen. Wanneer hij met de jongens van het dorp, of soms met de school ging voetballen, was hij altijd de uitblinker, en veel zeiden, dat hij in een club moest gaan.

Maar ja, als vader zich verzette, was er niets aan te doen.

Jan kwam thuis. Het was gezellig en warm in de woonkamer.

— Het is hier beter dan op het voetbalveld, he! zei vader, die in zijn zetel zat.

— Ja, antwoordde Jan. Bij avond is het natuurlijk hier beter, maar als ge den heelen middag buiten geweest zijt, is het des avonds des te aangename.

— En hoeveel beenen zijn er gebroken? vroeg vader lachend.

— Och, het gebeurt zelden, dat een speler zich ernstig kwetst.

Het was intusschen bij vijven geworden, en Jan zette de radio op om naar de uitslagen te luisteren. 't Waren voor hem dan spannende oogenblikken. Toen hij de uitslagen wist, verheugde hij er zich al op, om den volgende dag de verslagen in de dagbladen te lezen.

II.

Twee maanden waren voorbij gegaan. Jan was nu achttien jaar geworden. Tegenwoordig gebeurde het dikwijls, dat hij met zijn vrienden ging voetballen.

Op zekeren dag had hij weer gespeeld, en uitgeblonken. Toen de wedstrijd ten einde was, kwam er een heer, die al lang stond te kijken, naar Verdonck toe.

— Wel, zei hij, ik heb u een heelen tijd in 't oog gehad. Ge hebt waarlijk schitterend gespeeld, en er zit in u een rasvoetballer. Maar ge zijt natuurlijk al bij een club aangesloten?

Jan keek nieuwsgierig op, en antwoordde:

— Neen, nog niet, mijnheer.

— Nog niet in een club! riep de heer als verheugd uit. En waarom niet, als ge zoo kunt spelen? Ge zou het voorzeker ver kunnen brengen.

— Mijn vader wil er niet van weten. Anders zou ik zoo lang niet gewacht hebben.

— Niet mogen, en waarom niet? Maar laat ik me eerst eens voorstellen! Ik ben Vercouteren, voorzitter van de voetbalclub « Doornbosch ». Die vereeniging kent ge toch wel zeker?

— Natuurlijk! riep Jan uit. Ik heb ze al dikwijls zien spelen.

Doornbosch was een stadje dicht bij Jans

dorp. Er was daar een zeer sterke club, die in de hoogste afdeelingen van het land speelde.

— Wel, zoudt ge u niet graag bij ons aansluiten? In korten tijd zoudt ge zeker in ons eerste elftal kunnen spelen, hernam de heer Vercouteren.

— Of ik dat graag zou willen! Maar ik mag toch nooit van mijn vader.

— Als ik nu eens met hem kwam spreken! Misschien krijgt hij dan een ander gedacht over voetbal.

— Als ge het wilt probeeren zal ik u dankbaar zijn. Zoo vader eens iemand anders hoort, verandert hij misschien. Ik woon hier in 't dorp in de Hoogstraat, Nr 17. Mijn naam is Verdonck.

Mijnheer Vercouteren beloofde, dat hij den volgende avond rond zeven uur zou komen.

Toen Jan huiswaarts keerde, dacht hij steeds aan dien heer. Wat geluk dat deze hem gezien had! Als vader nu eens toestemde! Jan zou zich dan bijzonder inspannen, en misschien in korten tijd al in het eerste elftal spelen. De mooiste idealen kwamen hem nu vóór den geest. Reizen naar alle kanten van het land! Antwerpen, Gent, Brugge, Luik, enz. Overal toegejuicht worden. Later misschien ook in de Nationale ploeg mogen spelen. Neen, het was te mooi, om dit alles te gelooven.

Hoe meer den volgenden avond de klok naar zeven wees, hoe zenuwachtiger Jan werd. Gelukkig dat vader nog al in een goed humeur scheen te zijn.

— Als die heer nu maar komt, dacht Jan, toen het al over zeven was.

Plots klonk de bel. 't Was of Jan een slag op zijn hoofd kreeg.

Met bevende beenen ging hij open doen. En ja, het was de voorzitter van « Doornbosch ».

— Kom binnen, mijnheer, zei Jan. Ik zal vader eens roepen.

— Wie kan dat nu zijn? vroeg mijnheer Verdonck verwonderd.

Hij ging in de gang, maar nu bleef Jan in de kamer. Weldra hoorde hij dat vader met dien heer in het bureel trad. Nu zou over zijn lot be-
slist worden. Gaarne had de jongen aan de deur willen luisteren, maar hij durfde niet. Toch vond hij het een goed teeken, dat ze zoo lang spraken.

Een half uur verliep. Toen riep vader, dat Jan komen moest.

Met kloppend hart ging de jongen naar het bureel. Toen hij er binnen trad, werd hij al dadelijk gerust gesteld, daar vader lachend zei:

— Wel jongen, ge hebt het goed verzwegen, dat mijnheer Vercouteren zou komen. Ge weet waarover mijnheer Vercouteren gesproken heeft!

Het is ook uw grootste wensch om in zijn club te gaan. Nu ik er zoo wat over gehoord heb, ben ik veranderd en wil wel toestemmen, natuurlijk als moeder het goed vindt.

Het was of er een pak van Jans hart viel.

Verdonck riep zijn vrouw en vertelde haar alles. Moeder gaf haar toestemming.

De voorzitter van « Doornbosch » was zeer tevreden, want hij had een flinke aanwinst gedaan voor zijn club. Hij bleef nog even met de familie praten, en tot Jan zei hij:

— Kom Donderdag middag maar eens met het terrein kennis maken.

— Wel, wel, zei vader, na het vertrek van den heer, Jan heeft het toch nog van me gewonnen. Nu gaat hij in een club. Ik moet u ook echter zeggen, dat ik een heel ander gedacht over die sport gekregen heb.

— Jan, sprak moeder nu, ik heb mijn toestemming gegeven, maar ge moet me beloven, dat ge op school niet minder uw best zult doen, en nooit in herbergen zult gaan drinken.

— Ik zal flink leren. En een goed voetballer drinkt geen sterke dranken en rookt heel weinig, antwoordde de zoon, die zijn ouders zeer dankbaar was.

III.

Drie weken waren voorbij. Verdonck speelde nu regelmatig met het juniors elftal van Doornbosch mede. Reeds dadelijk had hij uitgeblonken, en wie hem zag spelen, zei:

— Die komt binnen korten tijd in het eerste elftal.

En daar streefde Verdonck naar. Regelmatig ging hij naar de oefening, hij dronk nooit en rookte zeer weinig.

Het elftal van « Doornbosch » dat in eereafdeeling speelde, was dit jaar bijzonder goed. Het stond in het algemeen klassement op de tweede plaats met twee punten achterstel van een Antwerpsch elftal. Al de aanhangers van de club leefde in groote verwachtingen. Het zou toch mooi zijn als het elftal eens den kampioens-titel kon winnen.

Twee weken later moest Doornbosch nu ook toevallig tegen de leiders spelen, gelukkig op eigen terrein. Natuurlijk dat de spanning ongemeen groot was. In de dagbladen schreef men bijzonder veel over die ontmoeting. Een der beste scheidsrechters van het land zou de leiding van de match nemen. De statieoverste had gezegd, dat er een bijzondere trein met supporters uit Antwerpen kwam. Het was dus een hee-

le gebeurtenis!

Doornbosch had zich speciaal geoefend, want men was vast van plan om te winnen, en alzoo samen met hun tegenstrevers op de eerste plaats te komen.

Eindelijk was de groote dag aangebroken, en met prachtig weer. De zon scheen heerlijk! Er was echter ook een verkoelend windje en de menschen zeiden tegen elkander:

— 't Is een ideaal voetbalweer. Er zal flink doorgetrapt worden...

De kansen werden nogmaals druk besproken. Hoe meer het tegen den middag liep, hoe grooter de spanning werd.

Voorzitter Vercouteren was in zijn huis. De man was natuurlijk ook zenuwachtig. Hij had al zooveel voor zijn club gedaan, en zijn eenige wensch was, dat « Doornbosch » toch ook eens den kampioenstitel kon halen.

Tegen twaalf uur kwam er een van de be-stuursleden, met bleek gelaat binnen.

— Maar mijnheer Vercouteren, wat er ons nu toch overkomen is! stamelde hij. Verdyck, onze goede mid-voor is daar juist van de trappen gevallen en heeft zijn been gebroken. Hij kan natuurlijk onmogelijk medespelen.

Een der beste elementen kwijt. Vercouteren beefde bij die gedachte.

— Het is toch wel wreed, onze kansen ston-

den nu zoo mooi, en dat ongelukkig toeval komt alles vernietigen, zei hij. Maar ja, Verdyck is er nog het ergste aan toe. Die ligt daar nu met een gebroken been. Ik moet er oogenblikkelijk heen.

De voorzitter verliet zijn woning. Onderwege hielden veel menschen hem tegen, want het nieuws van het ongeval liep snel rond.

De goede speler lag te bed. De dokter was juist geweest, en had het been gezet.

— Wel Verdyck toch, wat een ongeluk! zei de voorzitter.

— Ja, mijnheer Vercouteren. En nu juist die kapitale match! We hebben toch geen geluk, zei de jongeling, en er blonken tranen in zijn oogen. Wie zal er in mijn plaats spelen? vroeg hij.

— Mijn hoofd draait zoo, dat ik daaraan nog niet gedacht heb.

— Probeer Jan Verdonck, die zal zich wel flink uit den slag trekken.

— Ja, dat is misschien het beste. Hij is nog wel bitter jong, maar speelt toch uitstekend. Als hij echter in dezen groote wedstrijd moet spelen, zal dat op zijn zenuwen werken. Waarlijk we mogen niet zeggen dat we geluk hebben van het jaar.

— Den moet er in houden, voorzitter. Met vaste wilskracht en overtuiging wordt ons doel toch bereikt. De overwinning zal dan nog ver-

dienstelijker zijn.

Vercouteren beoefde van avond nog eens weer te komen en vertrok.

— Nu naar het lokaal, dacht hij. Daar zouden de anderen wel zitten.

Dit was ook het geval, en allen kloegen over het ongeluk.

Het voorstel om Jan te laten medespelen werd aangenomen. De immer wakkere voorzitter nam zijn auto en reed in volle vaart naar Verdoncks dorp. Na een kwartiertje kwam hij er aan. Zenuwachtig belde hij, want Jan moest nu niet eens thuis zijn. Doch de jongeling deed zelf open.

— Jan, er is ons iets overkomen. Ge moet van middag medespelen, zei de voorzitter haastig, en hij vertelde, wat er gebeurd was.

Jan had natuurlijk ook medelijden met Verdyck, maar toch was hij verheugd dat hij in het eerste elftal mocht medespelen. Maar dan dacht hij ook:

— Nu moest ik eens geweldig tegenvallen en de wedstrijd door mijn schuld verliezen...

Op aandringen van den voorzitter ging hij thans al mee.

* * *

Het ruime stadion van « Doornbosch » zat stampvol. De tribunes waren uitverkocht, en op de staanplaatsen stond het volk gepakt, gelijk

— 15 —

haringen in een ton. De vele vlaggen die het veld versierden boden een feestelijk uitzicht. Er waren ook veel aanhangers van het Antwerpsch elftal. Om den tijd wat te dooden, speelde het muziekcorps van « Doornbosch » een paar lustige deuntjes. Iedereen was nu in gespannen verwachtingen. Natuurlijk dat de Doornbosschers er mee in zaten, dat Verdyck gekwetst was.

Het was vijf minuten voor drieën. Alle oogen waren nu naar de tribunes gericht waaronder de spelers zouden uitkomen.

Plots klonk een geweldig gejuich. De bezoekers, in het wit gekleed, betraden het terrein. 't Was een mooi en stevig elftal. Het stelde zich vóór het doel op en werd getrokken door de aanwezige fotografen. Ook Doornbosch verscheen. Natuurlijk verdubbelde het gejuich.

Jan Verdonck voelde zich vreemd; hij begreep dat er een zware taak op hem rustte. Hij moest nu spelen onder het oog van duizenden menschen.

De scheidsrechter verscheen, en de opgooi werd geworpen. De aanvoerder van het Antwerpsch elftal had juist geraden. Hij verkoos met den wind in den rug te spelen. Weldra was de match in vollen gang. Beide elftallen toonden zich zenuwachtig, en menige kans tot doelen werd verkeken. De toeschouwers moedigden

luidkeels hun favorieten aan. 't Was een hevige strijd.

Aan de achttiende minuut ging de buitenrechts van de bezoekers er van onder, gaf een mooie voorzet, en de rechtsbinnen zorgde met een flinken kopstoot voor 't eerste doelpunt. De aanhangers van de bezoekers juichten geweldig.

« Doornbosch » was ver van ontmoedigd, en ging flink ten aanval. Jan die goed speelde, werd flink bewaakt. De rust werd gefloten met een één-nul stand ten voordeele van de bezoekers.

Toen de spelers in de kleedkamers waren, ontvingen ze allen raad.

— Jongens, den moed niet verliezen, hoor! zei Vercouteren. Zorg dat we van avond goed nieuws aan Verdyck kunnen melden.

De tweede helft begon, en de spanning steeg bij de toeschouwers. De strijd ging gelijk op. Na een half uur ontstond er een geweldig geharrewar vóór het Antwerpsch doel. Verdonck kreeg plots den bal in zijn bezit, en loste een geweldig schot, dat in de netten vloog. Dus 1—1. Wat was dat een geestdriftig gejuich! Doornbosch was nu onhoudbaar, en hard aangemoedigd deed men felle aanvallen. Jan kreeg nu alle vertrouwen. Langen tijd bleef het 1—1, maar vijf minuten vóór het einde drong Verdonck prachtig door de Antwerpsche verdediging, gaf den bal dan door aan de rechtsbinnen, die met een kei-

hard schot den stand tot 2—1 bracht. Hoeden en vlaggen gingen de hoogte in, en aan het gejuich scheen geen einde te komen.

De Antwerpenaars deden nog een wanhopige poging om gelijk te maken, maar gelukten er niet in. Weldra floot de scheidsrechter het einde, tot groote vreugde van de aanhangers van « Doornbosch ». Toen de spelers terug in de kleedkamers keerden, werden ze stormachtig toegejuicht.

— Proficiat, jongens, riep de voorzitter. Dat hebt ge nu eens flink afgebracht. Jan, jongen, uw naam is gemaakt! Ge hebt schitterend gespeeld, en het zal nog beter in de volgende wedstrijden.

Weldra waren alle spelers klaar. Op voorstel van den voorzitter zouden ze Verdyck gaan bezoeken. Deze had reeds den uitslag van een supporter gehoord, en toen de troep binnen kwam, zei hij tot den voorzitter:

— Ziet ge nu wel, dat ik gelijk had, toen ik zei, dat we met goede verstandhouding en met vaste wilskracht ons doel zouden bereiken. Nu staan we gelijk met het Antwerpsch elftal op kop, en we mogen niet lossen, hoor!

Wel een half uur bleven de vrienden bij den gekwetsten makker. Dan moesten ze weg, want ze mochten hem niet vermoeien.

's Avonds was heel « Doornbosch » in feest.

Het muziek ging uit, en iedereen was in goede luim.

IV.

Een paar maanden waren voorbij gegaan. Doornbosch had schitterend stand gehouden en stond nu zelfs met een puntje voorsprong aan de leiding. Slechts een maal hadden ze een nederlaag geleden, sinds hun overwinning tegen het Antwerpsch elftal.

Jan Verdonck was een schitterend speler geworden. Hij was het al heel gewoon om in eere-afdeeling op te treden, en in sommige dagbladen gaven ze hem den bijnaam van « de schrik der doelmannen ».

Hij had inderdaad een geweldig hard schot, dat menig doelwachter fataal was. Als Jan vrij was, kon men hem steeds op het terrein van « Doornbosch » vinden. Men zag hem ook nooit rooken of drinken. En op school deed hij even goed zijn best.

Intusschen was het seizoen ver gevorderd. Er moesten nog slechts twee wedstrijden gespeeld worden. De kans dat « Doornbosch » kampioen zou worden was groot.

Den Zondag daarop speelde men weer thuis tegen een club uit Luik, en won met 4—1. Verdonck had drie doelpunten aangebracht. Het

moest nu juist lukken, dat men de laatste match tegen een elftal moest spelen, dat in geval van een overwinning met hetzelfde aantal punten als « Doornbosch » zou eindigen. Dan zou er nog een beslissende wedstrijd nodig zijn, om den kampioen aan te duiden. Dit elftal was van het stadje « Bono » dat een half uur van « Doornbosch » gelegen was. Natuurlijk, zou in die omstandigheden deze club ook alles doen om te winnen. De aanhangers van Verdoncks vereniging zagen geweldig tegen die reis op. Het zou toch jammer zijn moest « Doornbosch » in den laatsten wedstrijd struikelen! Wel drie duizend supporters wilden mee gaan om hun jongens in dien harten strijd bij te staan en aan te moedigen.

* * *

Het bestuur van « Bono F. C. » hield vergadering, en sprak over den aanstaanden wedstrijd.

— Ja, zei de voorzitter, als we eens kampioen konden worden, zou onze club geweldig vooruitgaan. We zouden meer supporters krijgen, en alzoo ook meer ontvangsten boeken. Het ware onverdragelijk moest de club van « Doornbosch » met den titel strijken. Ge weet allen goed, dat ik nog een oude veete heb tegen hun voorzitter Vercouteren. Ik kan dien kerel niet uitstaan, en, wint zijn club het kampioenschap,

dan vergaat hij wel van hoogmoed. We moeten dus winnen!

— Ja, antwoordde de secretaris, moeten is gemakkelijk gezegd, maar kunnen is anders. Ge zult allen bekennen dat « Doornbosch » met hun mid-voor Verdonck er beter voor staat dan wij. Als die er niet bij was, zouden we wel een kans hebben, maar nu, ik geloof er niet veel van!

De anderen stemden hier in toe.

— Als we dien Verdonck eens konden omkopen, zei er een uit het groepje.

— Ge zijt zeker uw verstand kwijt? vroeg de voorzitter. Ge kunt wel begrijpen, dat hij zou weigeren, en we maken ons belachelijk en verachtelijk. Maar als we dien Verdonck eens ontvoerden op den dag van de wedstrijd zelf... De match zou gespeeld worden. Daarna laten we dien kerel weer in vrijheid. Alles moet natuurlijk in het geheim gaan.

— 't Is een gewaagd spel, zei de secretaris weer. Maar ja, als we willen winnen is er geen ander middel!

De overigen schenen voor het voorstel ook wel ooren te hebben, en weldra stemden ze allen toe. Ze bespraken dan een plan.

De bestuursleden van « Bono F. C. », die sportmannen meenden te zijn, waren eigenlijk schurken, die alleen voor geld om hun club leefden.

't Was Zondagmorgen. Van middag speelde « Bono » dus tegen « Doornbosch ».

Jan Verdonck zat op zijn kamer. Hij las nog eens in de krant, wat deze zooal voorspelde. Er werd gebeld, en een oogenblik later kwam de meid zeggen, dat er een mijnheer was om hem te spreken. Jan ging naar voor en er stond een kleine man.

— Ik ben gezonden door mijnheer Vercouteren, om u te komen halen, zei hij. De voorzitter wil u spreken. Ik ben hier met een auto.

— Moet ik mijn voetbalgerief al mede nemen? vroeg Jan.

— Neen, ik breng u dadelijk weer terug.

Jan ging even bij zijn ouders en stapte dan in de auto, die vlug weg reed. Op het einde van de straat stopte de wagen: er sprongen twee kerels in, en voort rende de auto.

— Een paar vrienden, zei het mannetje.

De auto vloog nu in volle snelheid over de baan. Weldra bemerkte Verdonck dat ze den juisten weg niet volgden.

— Ik geloof, dat ge mist, zei hij.

— Neen, ik sla verder een andere baan in, die beter is, antwoordde de bestuurder.

Jan, die niets vermoedde, zweeg maar, al kon

hij niet begrijpen welke weg er beter was dan de gewone. Na een kwartier zag hij dat ze echter geheel van de juiste richting afweken, en hij zei dit.

Hij bemerkte plots dat de bestuurder grijnsachte en nu vermoedde hij een kwaad opzet.

— Ik wil dat ge onmiddellijk stopt! riep Jan verontwaardigd.

Maar de chauffeur reed nog sneller.

De auto vloog nu tegen negentig op den eenzamen weg.

— Als ge niet onmiddellijk stopt, zult ge het u later beklagen, zei Jan weer.

— Houd u maar stil, zei een der kerels, die naast hem zat.

Verdonck begreep dat het nutteloos was om nog aan te dringen. Wat kon hij doen tegen deze drie mannen? Hij werd angstig.

— Eischt ge soms een losgeld van mij? vroeg hij.

— Wij eischen niets. Als ge koest blijft, moet ge niets vreezen.

Ze hadden zoo wat een half uur gereden, toen ze aan een bosch kwamen, waar een vervallen kasteel stond. Jan werd vastgepakt, en men bond zijn handen, en leidde hem in het slot.

— Doe me toch geen kwaad! smeekte Jan.

— We hebben reeds gezegd, dat ge niets

moet vreezen, als ge u zelf stil houdt. Vanavond zijt ge weer vrij.

Plots ging er bij Jan een licht op. Was het geen gemeene daad van de voetbalclub « Bono »?

De kerels trokken hem mee naar een keldertje, waar ze den armen jongen opsloten. Daar zat hij nu alleen.

Wat zouden zijn ouders wel denken, en voorzitter Vercouteren? En niet kunnen medespelen in die voorname ontmoeting! Als een wanhopige beukte hij tegen de deur, die echter sterk was en niet week. Door al het wriemelen waren de banden van zijn hand los gegaan, en nu kon hij zich beter bewegen.

Jan zette zich op een bankje neer, en zijn gedachten gingen naar die match. Het zou nu zeker bij een uur zijn.

Tien minuten nadien hoorde Verdonck iemand komen. Het was een der loensche kerels. De anderen waren weeral voort.

— Ik breng u wat eten en drinken, zei hij.

De man had niet bemerkt, dat Jans handen vrij waren. Eensklaps sprong Verdonck op hem toe. Met groote krachtsinspanning greep hij den verrasten kerel vast en smiet hem op den grond. Vlug liep Jan naar buiten, en trok de deur dicht en grendelde ze. Het was alles in een oogenblik gebeurd. Jan raakte buiten.

Na een tijdje bleef hij staan.

— Waar moet ik heen? vroeg hij zich af. O, kon ik toch nog op tijd komen om mee te spelen.

Na een kwartier zag hij een boerderij, waar een auto stond. Zonder aarzelen liep Jan binnen.

Hij vertelde alles aan den landbouwer, die wel een beetje ongeloovig opkeek. Toen Verdonck echter zei, dat hij de speler van Doornbosch was riep de man uit:

— Ha, nu geloof ik u! Natuurlijk wil ik u helpen. Mijn zoon is ook naar dien wedstrijd toe. Als we vlug zijn, kunnen we nog op tijd aankomen.

Weinige minuten later vloog de auto in volle snelheid weg. Er was geen tijd te verliezen.

— — — — —
Op het stadion van « Bono » heerschte groote drukte. Alles zat reeds bomvol.

Het was half drie. De spelers waren zich aan het gereed maken. Alleen Verdonck was er nog niet. Mijnheer Vercouteren was zeer zenuwachtig. Hij had al naar Jans huis getelefoneerd en de vreemde boodschap gehoord. Jan was afgehaald om den voorzitter te bezoeken. En deze wist van niets.

— Nog een half uur, mompelde Vercouteren. Waar mag Jan toch blijven? Alles slaat weer

tegen, nu Jan ons in den steek laat. 't Is niet te begrijpen.

Een invaller maakte zich reeds gereed. Wel-dra was het vijf vóór drieën, en « Bono » stond reeds op het terrein. Doornbosch moest nu ook komen.

Toen het elftal verscheen bemerkten de toeschouwers al dadelijk, dat Verdonck er niet bij was.

Vercouteren liep onrustig rond met zijn uurwerk in de hand. Het was of hij Jan nog alle minuten verwachtte.

Nog drie minuten... twee... een. De opgooi was gespeeld, en de scheidsrechter wou het begin al fluiten, toen er plots een speler van tusschen het volk op het terrein sprong.

— Verdonck! juichte het volk.

Het was inderdaad Jan, die zijn voetbalgerief gehaald had, en zich in de auto verkleed had. Hij kwam nog juist op tijd. De invaller verliet vlug het terrein. Jan kon nu niets vertellen.

Natuurlijk dat de bestuursleden van « Bono » beteuterd stonden te kijken.

De wedstrijd verliep heftig. Bono speelde ruw, maar Doornbosch bleef kalm. Aan de twintigste minuut schoot Jan op prachtige manier den bal in het doel. Dus 1—0. Voor de rust brak er geen verandering meer aan.

Verdonck vertelde toen alles aan den voorzitter.

— Wacht! zei deze. We zullen een streng onderzoek instellen.

De tweede helft begon. Doornbosch was waarlijk de beste. De binnenlinksch bracht het tot 2—0. De Doornbosschers juichten natuurlijk geestdriftig. Bono was ontmoedigd, en speelde verder zonder veel overtuiging. Vijf minuten vóór het einde, kreeg Jan een mooie voorzet van een medespeler en aarzelde geen oogenblik om met een schitterend schot den doelwachter van Bono voor een derde maal te verslaan.

De geestdrift steeg ten toppunt.

Toen de scheidsrechter het einde floot, was de stand dus 3—0.

« Doornbosch » was kampioen.

De supporters sprongen over de omheining en tilden de spelers op. De aanvoerder kreeg bloemen. Voor voorzitter Vercouteren was het de gelukkigste dag van zijn leven. Want het was toch altijd zijn droom geweest, dat zijn club ook eens eerste zou eindigen.

Nog tijdens de match had de heer Vercouteren het gerecht gewaarschuwd. En na het spel ondervroeg de kommandant der gendarmen Jan

Verdonck, die heel zijn wedervaren vertelde.

De landbouwer, die Jan naar hier had gebracht, getuigde en hij kende het bouwvallig kasteel heel goed.

De kommandant en twee zijner mannen reden er heen. De landbouwer, die nu met zijn zoon in zijn auto zat, wees dan den weg naar de ruïne. Hij was zeer blij, dat hij Verdonck dien grooten dienst had bewezen.

De gendarmen stapten binnen het kasteel. De gefopte schelm zat nog gevangen in het keldertje. Hij had te vergeefs getracht de deur open te breken.

Toen hij stappen hoorde, meende hij, dat zijn kamaraden daar waren met de auto, om Verdonck te bevrijden.

— Laat me er rap uit... ik ben bedrogen geworden! riep hij. Verdonck is nog te slim geweest. Ge weet zeker reeds alles!...

Maar wat schrok hij, toen hij gendarmen zag. Hij begreep, wat ze kwamen doen en werd bleek. Hij voelde zich een verloren man.

— Wel, vriend, wie heeft er u bedrogen? vroeg de kommandant.

— O, mijn kamaraden, die een grap met me uit haalden. Ze wilden me dit kasteel laten zien en toen ik in het keldertje was, liepen ze weg en sloten ze de deur. Ik zat gevangen. Ik vind

het een domme klucht van hen, en ze zullen het bekoopen.

— Ge kunt rap leugens verzinnen... Vertel nu eens liever de waarheid!

— 't Is de waarheid...

— En wie zijn de goede vrienden, die zoo uw schoonen Zondagnamiddag bedorven hebben?

De schelm noemde eenige namen.

— Kent gij Jan Verdonck?

— Den voetballer? Ja, ik heb hem dikwijls zien spelen.

— Anders niet? Nooit met hem gesproken?

— Neen...

— Jan Verdonck heeft ook nooit in uw auto gezeten?

— Neen... Mijn vrienden zijn dan nog met mijn auto weggereden!

— Beste vrienden hebt ge, hoor, maar ge maakt me leugens wijs. Nu laat ge duidelijk merken, dat ge liegt, hernam de kommandant. Toen we hier aankwamen en ge dacht, dat we uw vrienden waren, riept ge ook, dat Verdonck nog te slim is geweest en uw kamaraden zeker reeds alles wisten...

— Dat is niet waar! Ik sprak niet over Verdonck.

De anderen hadden het echter ook gehoord.

De schavuit beweerde, dat ze allen mis verstaan hadden.

— Ik weet niets van Verdonck af, hield hij vol. Mijn vrienden hebben me een leelijke poets gespeeld. Waarvan word ik dan beticht?

— Dat weet ge zelf het best! Het is toch aardig, dat wij uw verblijf in dit keldertje kennen... Hoe legt ge dat dan uit?

— Ik weet het niet. Mijn kamaraden zijn flauwe kluchtspelers. Het is alles, wat ik kan zeggen.

— En gij verwacht ze terug? Ze zijn zeker gaan zien, hoe Doornbosch gespeeld heeft zonder Verdonck, die u te slim is geweest... Wel, we zullen u dan maar weer opsluiten, tot uw makkers komen. Dat kan lang duren, want ze gaan in de gevangenis. Ge hebt den heelen nacht tijd, om hier over uw leugens na te denken.

— Ik zal alles bekennen! riep de deugniet uit, die geen zin had om nog langer in het keldertje te zitten. De voorzitter van « Bono » heeft me omgekocht. Hij wilde Verdonck kwijt zijn bij de match.

En de schuldige deelde nu het gansche complot mee, waardoor men Verdonck had moeten beletten te spelen.

De boef, want zoo mogen we hem noemen,

was een vriend van den voorzitter van « Bono » en zat dikwijls met hem tot laat in den avond te drinken. In de herberg had de voorzitter over de groote match gesproken en hij was over den geveesden Verdonck begonnen.

— Hij beloofde me vijf honderd frank als ik Verdonck wilde opsluiten, vervolgde de kleine man. Ik kende dit kasteel, en ik besloot hem hier te brengen. Maar we zouden hem vanavond weer los gelaten hebben.

Hij deelde dan mee, dat hij Jan moest bewaken, terwijl zijn kamaraden de match zouden bijwonen. Maar Verdonck had hem zelf gevangen gezet.

— Het was slim van hem, zei de kommandant. En hij heeft zijn club de overwinning bezorgd.

De schelm werd nu mee gevoerd en denzelfden avond hield men ook de vrienden aan. Het bestuur van « Bono » deed eerst of het van niets wist, maar moest eindelijk ook bekennen. De schuldigen kregen een strenge straf en de club werd voor altijd geschorst.

Te Doornbosch werden groote feesten op touw gezet, en spelers en bestuursleden op waardige wijze gevierd. Vooral Jans naam was op ieder lippen.

Verdonck bleef nog lang voetballer, en werd zelfs een beroemd internationaal. Hij had echter nooit geen onaangename avontuurtjes meer. Zijn vader was fier op hem.

Sport moet eerst en vooral tot ridderlijkheid aanzetten.

E I N D E.